

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/382/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7216206665
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7216206665.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Jarmily Maximovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu: PETREX CAR s.r.o., so sídlom Košice, Vojenská 11, IČO: 46 856 595, zast. AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o., so sídlom Košice, Kmeťova 26, IČO: 47 237 406, proti žalovanej: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Bratislava, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 503,05 € s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku 15C/168/2016-175 zo dňa 5.9.2018 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené a vo výroku o trovách konania.

Žalobcovi priznáva náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 503,05 € s 5,05 % úrokmi z omeškania ročne od 18.2.2016 do zaplatenia, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (I.), v prevyšujúcom rozsahu žalobu zamietol (II.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške (III.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu sumu 503,05 € s 9,05 % úrokmi z omeškania ročne od 18.2.2016 do zaplatenia a paušálnu náhradu vo výške 40,- € na tom skutkovom základe, že pri dopravnej nehode na Moldavskej ul. v Košiciach dňa 18.1.2016 bola spôsobená škoda na osobnom motorovom vozidle zn. Audi A6, EČV: KE 025 JD (ďalej tiež len „MV“) spoločnosti RoHab s.r.o., so sídlom Košice, IČO: 47 685 298, ktorý ako vlastník poškodeného MV riadne nahlásil škodovú udalosť žalovanej, u ktorej mal vozidlo havarijne poistené a žalovaná túto poistnú udalosť zaregistrovala pod č. 9562337407, poškodený si dal opraviť motorové vozidlo u žalobcu a náklady na jeho opravu boli vynaložené vo výške 6.527,70 € s DPH, následne boli uplatnené u žalovanej spolu s predloženou faktúrou za opravu vozidla č. 2016003, žalovaná oznámením o poistnom plnení zo dňa 3.2.2016 žalobcovi oznámila, že dňa 2.2.2016 ukončila šetrenie poistnej udalosti a poistné plnenie poškodenému uhradila vo výške 5.483,83 €, pričom nepriznala mu sumu 1.043,87 € (za náhradné diely 540,82 €, za mechanické práce 160,02 € a lakovacie práce 343,02 €). Vlastník MV ako poistený (poškodený) svoju pohľadávku postúpil na žalobcu zmluvou o postúpení časti pohľadávky zo dňa 18.2.2016. Žalovaná pri stanovení ceny za mechanické a lakovacie práce vychádzala z normohodiny za prácu vo výške 25,- €/hod. s DPH, ktorá podľa vyjadrenia likvidátora žalovanej je primeraná pre neznačkový nezmluvný servis. Podľa tvrdení žalobcu skutočnosti uvedené v oznámení žalovanej o poistnom plnení nemajú zákonný ani zmluvný podklad a cieľom je účelovo sa vyhnúť vyplateniu celého poisteného plnenia, na ktoré má žalobca nárok, keďže pri oprave poškodeného MV postupoval tak, aby bolo z technického a funkčného hľadiska prevádzky schopné rovnako ako pred škodovou udalosťou, t.j.

oprava MV smerovala len k odstráneniu následkov škodovej udalosti; pred škodovou udalosťou MV zn. Audi A6 malo lak metalízu, a nie obyčajný lak, preto za účelom navrátenia do pôvodného stavu pri jeho oprave bolo potrebné použiť metalízu, čo malo vplyv aj na technológiu opravy a množstvo lakovacieho materiálu i lakovacie práce. Odkázal pritom na článok IX. ods. 1 a 2 písm. b) Zmluvných dojednaní pre havarijné poistenie Eurokasko, v zmysle ktorých poisťovňa poskytne poistné plnenie v rozsahu nákladov v danom mieste na uvedenie poškodeného alebo zničeného MV do stavu bezprostredne pred poistnou udalosťou, so zohľadnením dojednanej spoluúčasti, maximálne vo výške všeobecnej hodnoty MV v dobe pred poistnou udalosťou s tým, že po vzniku poistnej udalosti je poisťovňa povinná hradiť primerané náklady na opravu alebo znovuzriadenie MV, pričom v nákladoch na prácu a lakovanie sa zohľadňuje hodinová sadzba v danom regióne pre príslušný typ a značku v opravovniach SR a v prípade, ak by hodinová sadzba účtovaná opravcom bola vyššia, potom poisťovňa hradí maximálnu hodinovú sadzbu obvyklú v danom regióne pre konkrétnu značku a typ vozidla. Žalobca akcentoval, že náklady na prácu sa vypočítajú z časových noriem udávaných výrobcom a mal za to, že hodinová sadzba účtovaná jeho autoservisom pri oprave poškodeného MV za mechanické aj lakovacie práce (normohodinu) vo výške 55,- € bez DPH, neprevyšuje sumu obvyklú v danom regióne pre konkrétnu značku a typ vozidla, resp. je nižšia a výhodnejšia, preto žalovaná nedôvodne neuznala náklady na prácu v plnej výške. Poukázal v tejto súvislosti na cenník prác v košickom regióne pre typ vozidla Audi A6 (patriace do kategórie strednej triedy vozidiel) autoservisu Auto Gabriel s.r.o. Košice, kde cena za mechanické práce je vo výške 56 € bez DPH a lakovacie práce 61 € bez DPH, a v autoservise Moris Slovakia s.r.o. cena za mechanické práce je 55 € bez DPH a lakovacie práce 61 € bez DPH. Podanou žalobou žalobca uplatnil nárok na poistné plnenie (doplatok) z poistnej udalosti č. 9562337407 vo výške 160,02 € - za mechanické práce, 343,03 € - za lakovacie práce, spolu dlžná suma 503,05 €, z ktorej žiadal priznať tiež úroky z omeškania 9,05 % ročne od 18.2.2016 do zaplatenia, vychádzajúc zo skutočnosti, že žalovaná listom z 3.2.2016 oznámila, že dňa 2.2.2016 ukončila šetrenie poistnej udalosti a plnenie je splatné v zmysle ust. § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka do 15 dní po skončení šetrenia potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poistiteľa plniť.

3. Súd prvej inštancie spor právne posúdil podľa ustanovení § 788 ods. 1, 3 a 4, § 797 ods. 1 až 3, § 798, § 799 ods. 1 až 3, § 524, § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom od 1.2.2013 a podľa čl. II, čl. IX ods. 2 písm. a) a b) a čl. XII ods. 1 a 2 Zmluvných dojednaní pre havarijné poistenie Eurokasko (ďalej tiež len „ZD“) a k námietke žalovanej o miestnej nepríslušnosti súdu uviedol, že žalobca legitímne zvolil príslušnosť súdu danú na výber v zmysle § 19 písm. b) CSP podľa miesta vzniku škody (Moldavská ul. v Košiciach), ktoré patrí do územného obvodu Okresného súdu Košice II. V napadnutom rozsudku súd skutkovo vyšiel z nesporných tvrdení žalobcu vo vzťahu k uzatvoreniu (platnej) poistnej zmluvy č. 5740080209 zo dňa 16.10.2015 o havarijnom poistení OMV zn. Audi A6, EČV: KE 025JD patriaceho spol. RoHab, s.r.o. so žalovanou poisťovňou, o výške poistného plnenia 5.483,83 €, ktoré žalovaná zaplatila za opravu MV zn. Audi A6 poškodeného pri dopravnej nehode dňa 18.1.2016, a tiež vo vzťahu k výške žalovanou nepriznaných nákladov za opravu, t.j. sumy 160,02 € za mechanickú prácu a 343,03 € za lakovacie práce (vychádzajúc z normohodiny za prácu 25,- €/hod. s DPH priznanej žalovanou), t.j. spolu nezaplatené poistné plnenie vo výške 503,05 €, a tiež aj v otázke účtovania ceny (normohodiny) servisom žalobcu za mechanické a lakovacie práce pri oprave MV vo výške 55,- € bez DPH. Sporným v konaní bolo posúdenie, či vzhľadom na ZD žalovaná poskytla poistné plnenie v rozsahu obvyklých nákladov v danom mieste na uvedenie poškodeného MV do stavu bezprostredne pred poistnou udalosťou, a teda či dôvodne neuznala náklady vynaložené pri oprave poškodeného MV. Po vyhodnotení vykonaných dôkazov súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu predstavujúci krátenú časť poistného plnenia na základe uzatvorenej zmluvy o havarijnom poistení MV so žalovanou, ktorú (pohľadávku) postúpil poškodený na žalobcu zmluvou o postúpení časti pohľadávky, je dôvodný a žalobca má nárok na poistné plnenie z poistnej udalosti č. 9562337407 vo výške žalovanej sumy 503,05 €. V plnom rozsahu sa súd stotožnil s argumentáciou žalobcu, na ktorú aj poukázal s odkazom na ustanovenia ZD žalovanej, predovšetkým článok IX. bod 2 písm. b) ZD, podľa ktorého poisťovňa je povinná po vzniku poistnej udalosti hradiť primerané náklady na opravu MV, pričom v nákladoch na prácu a lakovanie sa zohľadňuje hodinová sadzba v danom regióne pre príslušný typ a značku v opravovniach SR. Podľa posúdenia súdu prvej inštancie žalobca preukázal, že ním účtovaná hodinová sadzba je v obvyklej výške a zodpovedá hodinovej sadzbe iných autoservisov v košickom regióne pre dané vozidlo zn. Audi A6, a preto neexistoval žiaden dôvod, aby žalovaná priznala NH len vo výške 25,- €/hod. s DPH ako cenu primeranú. Podľa názoru súdu žalovaná postupovala v rozpore so zmluvnými dojednaniami pre havarijné poistenie vozidiel, pokiaľ krátila výšku NH, pretože pri zaplatení nákladov za prácu a

lakovanie bola povinná vychádzať z hodinovej sadzby v danom regióne. Z listinných dôkazov súdu vyplynulo, že žalovaná krátila poistné plnenie za lakovacie práce o.i. na základe toho, že lak metalíza (lakovací materiál) použitý pri oprave predmetného MV patril podľa nej do doplnkovej - nadštandardnej výbavy vozidla, ktorá nebola osobitne poistená v poistnej zmluve, a preto žalovaná uznala cenu len za štandardný lakovací materiál, a tak vznikol rozdiel v cene medzi štandardným lakovacím materiálom a skutočne použitým lakovacím materiálom vo výške 343,03 €. Súd uviedol, že predmetom poistnej zmluvy uzavretej dňa 16.10.2015 medzi RoHab, s.r.o. ako poistníkom a žalovanou ako poisťovňou, bolo havarijné poistenie vozidla zn. Audi A6, EČV: KE 025JD, išlo v danom prípade o základné poistenie typu B, vychádzajúce z ceny vozidla 60.630,- €, bez dodatkového poistenia doplnkovej - nadštandardnej výbavy MV. Nestotožnil sa s názorom žalovanej, že lak metalíza sa považuje za doplnkovú výbavu a v tejto súvislosti poukázal na ZD, ktoré v čl. XIX. bod 8 definujú doplnkovú nadštandardnú výbavu tak, že ide o výbavu nad rámec základnej výbavy dodávanej výrobcom a v čl. XII. resp. XI. ZD sa uvádza, že doplnkovou nadštandardnou výbavou sa rozumie všetky časti a súčasti pevne zabudované na resp. vo vozidle, dodávané nad rámec výrobcom. Podľa názoru súdu farba, resp. typ laku sa nepovažuje za doplnkovú výbavu, ale ide o základnú súčasť každého vozidla. Špeciálne lakovanie, ktoré je uvedené v ZD, predstavuje osobitné špeciálne lakovanie napr. dvojfarebnosť vozidla a pod., a nie farbu metalízu, ktorá sa považuje za štandard. Navyše poškodený mal na svojom vozidle typ laku - šedá metalíza aj v čase uzatvorenia zmluvy, žalovaná pred podpísaním poistnej zmluvy vykonala obhliadku MV, kedy sa oboznámila s vozidlom aj s typom laku, ktorý MV pri vykonaní obhliadky malo. Žalobca ako servis bol preto povinný pri oprave použiť taký typ laku, aký malo MV pôvodne pred poškodením, aby došlo k navráteniu veci do pôvodného stavu, pričom farba vozidla je zrejma aj z osvedčenia o evidencii MV (predložené žalovanou spolu so spisom poistnej udalosti) a bolo preukázané, že farba metalíza zn. Max Meyer bola použitá výrobcom a použil ju i žalobca pri oprave, čo vyplýva z kalkulácie opravy predmetného MV. Podľa posúdenia súdu prvej inštancie žalobca účtoval cenu prác (normohodinu) vo výške obvyklej v danom regióne 55,- €/hod. bez DPH a žalovaná nedôvodne krátila poistné plnenie o sumu 160,02 €, keď normohodinu za výkon prác uznala len v cene 25,- €/hod. s DPH. Súd poukázal na čl. IX ods. 1 a 2 ZD, podľa ktorého poisťovňa poskytne poistné plnenie v rozsahu nákladov v danom mieste vynaložených na uvedenie poškodeného alebo zničeného motorového vozidla do stavu bezprostredne pred poistnou udalosťou, poisťovňa je povinná hradiť primerané náklady na opravu, v nákladoch na prácu a lakovanie zohľadňuje hodinovú sadzbu v danom regióne pre príslušný typ a značku v opravovniach SR, pričom poistné podmienky neobsahujú špecifikáciu kalkulačného programu, ktorý sa má na výpočet nákladov na opravu použiť. V tejto súvislosti súd súhlasil s názorom žalobcu, že za situácie, ak existuje viacero kalkulačných programov na výpočet nákladov na opravu, neuvedenie konkrétneho programu v poistných podmienkach a použitie iného pri výpočte nákladov na opravu a fakturácii, nemôže byť v neprospech poisteného. Neakceptoval obranu žalovanej, ktorá rozlišujúc medzi autorizovanými a neautorizovanými servismi a argumentujúc tým, že právny predchodca žalobcu si nedal opraviť MV v určenej opravovni, pri stanovení NH za mechanické a lakovacie práce vychádzala zo skutočnosti, že sa jednalo o neznačkový servis a priznala cenu práce vo výške 25,- €/hod., avšak nepreukázala, na základe akých podkladov dospela k tejto cene NH. Súd žalovanou navrhnutý dôkaz vyžiadanim cenníka žalobcu na preukázanie ceny, ktorú žalobca štandardne účtoval svojim klientom v období vykonania opravy predmetného MV, nevykonal, keďže taký dôkaz podľa názoru súdu by nesvedčil o obvyklosti ceny, ktorá sa preukazuje štandardnými trhovými cenami jednotlivých servisov na trhu, a nie zmluvne dohodnutými cenami medzi žalovanou a jej zmluvnými opravovňami. Z tohto dôvodu neprihliadal ani na žalovanou predložené rámcové zmluvy o spolupráci a nimi zmluvne dohodnuté ceny uzavreté s niektorými opravovňami, nakoľko v zmysle poistných podmienok žalovanej je jasne uvedené, že sa hradia ceny obvyklé v danom regióne. Žalobca dostatočným spôsobom preukázal, že hodinová sadzba v Košiciach pre príslušný typ a značku MV, akým bolo aj poškodené MV, v sume 55,- €/hod. bez DPH, je obvyklá, dokonca ide o nižšiu cenu než v niektorých iných autoservisoch v Košiciach (Auto Gabriel s.r.o. a Moris Slovakia s.r.o.), preto súd krátenie pri výške normohodiny zo strany žalovanej považoval za nedôvodné a v rozpore so zmluvnými dojednaniami a nárok na zaplatenie 160,02 € považoval za dôvodne žalobcom uplatnený. Rovnako za dôvodný súd posúdil nárok na doplatok poistného plnenia 343,03 € za lakovacie práce a lakovací materiál typu šedá metalíza použitý pri oprave MV a dospel k záveru, že žalovaná i v tomto rozsahu nedôvodne krátila vyplatené poistné plnenie, nakoľko nejde o nadštandardnú výbavu MV, žalovaná svoje tvrdenie nepreukázala žiadnym relevantným dôkazom, zo ZD žalovanej nevyplýva, aby takýto lakovací materiál tvoril nadštandardnú výbavu, do ktorej v zmysle poznámky patrí špeciálne lakovanie bez konkretizácie, čo sa považuje za špeciálne lakovanie. Naopak z osvedčenia o evidencii MV vyplýva, že taký lakovací materiál určil výrobca a žalovaná napokon ani nerozporovala, že MV bolo nadobudnuté s takýmto lakom priamo od výrobcu, ktorý sa na MV

nachádzal aj v čase uzavretia predmetnej poisťnej zmluvy. Podľa názoru súdu pokiaľ žalovaná mala za to, že ide o nadštandardnú výbavu, mala poisťníka upozorniť na nutnosť poistenia lakovacieho materiálu ako nadštandardnej výbavy MV, pretože v prípade poškodenia je zrejme, že nemožno pri oprave použiť iný lakovací materiál bez toho, aby sa MV minimálne esteticky neznehodnotilo. Na základe uvedených dôvodov súd uplatnený nárok pokladal za preukázaný v celom rozsahu, a preto žalobe vyhovel a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi dlžnú sumu 503,05 € spolu s úrokmi z omeškania v sadzbe 5,05 % ročne od 18.2.2016 do zaplatenia, kedy sa žalovaná dostala do omeškania nezaplatením plnenia splatného do 15 dní po skončení vyšetrenia poisťnej udalosti v zmysle ust. § 797 OZ a v prevyšujúcom rozsahu, keďže žalobca uplatnil úroky z omeškania v sadzbe 9,05 % ročne prevyšujúcej platnú úrokovú sadzbu ECB ku dňu omeškania podľa ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v spojení s § 517 OZ, žalobu ako nedôvodnú zamietol. Súd nepriznal žalobcovi ani nárok na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- € uplatnený v zmysle § 369c Obchodného zákonníka, keďže vzťah z poisťnej zmluvy je vzťahom občianskoprávnym a takáto náhrada podľa Občianskeho zákonníka stranám sporu nepatrí. O nároku strán na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške, pretože jeho neúspech bol len v nepatrnej časti príslušenstva pohľadávky, ktoré netvorilo samostatný predmet konania.

4. Rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania napadla včas podaným odvolaním žalovaná z odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP. Namietala nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, taktiež inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedla, že dôkaz uložením povinnosti žalobcovi predložiť svoj cenník opráv z obdobia, kedy vykonal opravu poškodeného MV navrhla vykonať z dôvodu, že žalobca ako neautorizovaný servis vyvodzoval adekvátnosť ceny práce poukazovaním na cenníky iných opravovní (AUTO GABRIEL, Porsche Inter Slovakia), ktoré na rozdiel od neho majú výrobcom poskytnutú autorizáciu na opravy vozidiel, pričom žalobca nie je oficiálnym autorizovaným servisom pre opravy poškodených vozidiel, a preto podľa názoru žalovanej cenu jeho práce s prácou oficiálneho autorizovaného servisu nie je možné porovnávať. Žalobca pritom bez akéhokoľvek relevantného dôvodu sám odmietal tieto cenníky do konania predložiť, i keď ako podnikateľ pôsobiaci v oblasti služieb opráv motorových vozidiel musel mať vo svojej prevádzke vystavený vlastný cenník služieb, pričom takúto povinnosť mu ukladá i zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ust. § 14) a tiež zákon č. 18/1996 Z.z. o cenách (§ 15 ods. 1, § 13 ods. 1). Poukázala v tejto súvislosti na právny názor Ústavného súdu SR (nález sp. zn. ÚS 332/2009 zo dňa 26.1.2010) a mala za to, že cenník opráv žalobcu nepochybne predstavuje skutočnosť podstatnú pre kompletne a zrejme ustálenie skutkového základu sporu. Žalobca pritom nepreukázal žiadnym dôkazom, že takú vysokú cenu práce (55,- € bez DPH) uplatňuje generálne pri oprave všetkých motorových vozidiel (nielen tých, ktoré sú predmetom poisťných udalostí). Nevykonanie uvedeného dôkazu zo strany súdu prvej inštancie žalovaná považuje za arbitrárne a vyčítala súdu, že sa s jej žiadosťou adekvátnym spôsobom v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal a uvedeným postupom porušil jej právo na spravodlivý proces. Poukázala na to, že navrhla doplniť dokazovanie tiež predložením faktúry za kúpu MV zn. Audi A6, EČV: KE 025JD, v prípade ktorého žalobca tvrdil, že malo špeciálne lakovanie. Mala za to, že cena lakovacích prác žalobcom bola značne a nedôvodne navýšená a ak sa na MV právneho predchodcu žalobcu nachádzalo špeciálne lakovanie, jedná sa o doplnkovú výbavu v zmysle článku XII. ZD, ktorá je hradená len ak bola menovite a cenovo dojednaná v poisťnej zmluve (čl. IX bod 7. ZO). Pojem doplnková - nadštandardná výbava je jasne definovaný v čl. XII. ZD, ako aj v čl. XVII. ZD (ich znenie citovala). V poisťnej zmluve č. 6586928881 pritom nebola dojednaná doplnková výbava spočívajúca v špeciálnom lakovaní. Nesúhlasila s argumentáciou súdu prvej inštancie, keďže aj v prípade jednotlivých predajcov motorových vozidiel, sú v rámci ich ponuky uvedené viaceré druhy lakovania, ktoré si kupujúci musí osobitne pripočítať k cene MV a podľa žalovanej je nepochybné, že ak si klient osobitne vyžiada, aby na jeho MV nebolo použité štandardné lakovanie, ale príplatkové, v takomto prípade sa bude jednať o špeciálne lakovanie v zmysle čl. XII ZD. Nesúhlasila so záverom súdu prvej inštancie, že náklady na opravu účtované žalobcom neprevyšujú obvyklú cenu práce v danom regióne a mala za to, že súd jednostranne prihliadol na dôkazy predložené žalobcom, ktorý predložil cenníky prác iných autoservisov - jednalo sa o autorizované servisy s najvyššou cenou NH v danom regióne, pričom žalobca nie je oficiálnym autorizovaným servisom vozidiel, a preto aj cenu ich práce nemožno

porovnávať. Poukázala na to, že v súvislosti s adekvátnosťou ceny normohodín priznanej právnomu predchodcovi žalobcu, predložila v konaní pred súdom prvej inštancie rámcové zmluvy uzatvorené so zmluvnými neautorizovanými autoservismi spolu s cenníkmi servisných úkonov, napr. autoservisov KAR-LAK J & P, spol. s r.o. so sídlom Podnikateľská 6, Košice, ktorý má stanovené hodinové sadzby mechanickej práce 17,- € bez DPH, karosárske práce 20,- € bez DPH a lakovacie práce 21,- € bez DPH, PR CAR SERVICE s.r.o. so sídlom Osloboditeľov 42, Košice, ktorý má stanovené hodinové sadzby zhodne pre mechanické, karosárske a lakovacie práce v sume 21,50 € bez DPH, L., ktorý má stanovené hodinové sadzby zhodne pre mechanické, karosárske a lakovacie v sume 16,60 € bez DPH. Žalovaná poukázala tiež na predložený cenník neautorizovaného autoservisu z bratislavského regiónu Vladimír Slováček - Autoslužby PLN, so sídlom Hradská 25, Bratislava a vytkla súdu, že na tieto dôkazy vôbec neprihliadal. V tejto súvislosti poukázala na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 114/2008 zo dňa 12.6.2008, z ktorého citovala právny názor a mala za to, že bolo povinnosťou konajúceho súdu, aby sa v okolnostiach danej veci vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia s dôkazmi produkovanými nielen žalobcom, ale tieto mal konfrontovať s dôkazmi navrhnutými a predloženými žalovanou. V náleze sp. zn. I. ÚS 33/2012 z 3.10.2012 sa Ústavný súd SR zaoberal skutočnosťou, kedy všeobecný súd vo svojom rozhodnutí nezhodnotil všetky existujúce skutkové zistenia, rovnako uviedol aj Ústavný súd ČR v náleze sp. zn. I.ÚS 2232/07 zo dňa 2.6.2010. K tzv. opomenutým dôkazom sa vyjadril Ústavný súd ČR v náleze sp. zn. III. ÚS 139/05. Podľa názoru žalovanej súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní a pri odôvodnení svojho rozhodnutia sa nevysporiadal s ňou predloženými dôkazmi (rámcové zmluvy spolu s cenníkmi), ako aj s návrhmi na vykonanie dôkazov z jej strany, nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, čo v zmysle cit. nálezu Ústavného súdu SR zakladá nepreskúmateľnosť rozhodnutia a inú vadu konania, ako odvolací dôvod (napr. III. ÚS 119/03, I. ÚS 226/03, III. ÚS 209/04, III.ÚS 260/06, III. ÚS 36/2010, I. ÚS 114/08, I. ÚS 290/2015 zo 7.10.2015, tiež uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obo 77/2010 z 19.5.2011). Podľa názoru žalovanej rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, keď súd odignoroval jej argumentáciu o tom, že poistený síce mal možnosť zvoliť si sám autoservis, v ktorom vykoná opravu MV, avšak v takom prípade mal povinnosť rešpektovať postup poisťovateľa pri výplate poistného plnenia stanovený v čl. IX. bod 4 ZD, podľa ktorého „Poisťovňa si vyhradzuje právo určiť opravovňu, v ktorej sa má oprava vykonať. Ak oprava nebude vykonaná v opravovni určenej poisťovňou, poisťovňa pri výpočte náhrady škody uplatní ceny platné v určenej opravovni...“. Uviedla, že bolo právom poisteného zvoliť si vlastný autoservis na opravu MV, avšak v takomto prípade musí v zmysle ZD počítat s preverením účelnosti vyúčtovaných nákladov na opravu MV, znášať prípadne krátenie nadhodnotených účtovaných prác a taktiež musí akceptovať zmluvne dohodnutý postup poisťovne (konkrétne aj čl. IX. ZD), ktorá v takom prípade uplatní pri výpočte poistného plnenia ceny platné v určenej opravovni. Súd prvej inštancie pri právnom posúdení veci síce uplatnil čl. IX. bod 2 ZD, avšak bez ďalšieho vysvetlenia odignoroval intencie čl. IX. bod 4 ZD, ktorý bol pre posúdenie výšky normohodiny esenciálny. Žalovaná nesúhlasila ani s rozhodnutím o trovách konania, pokiaľ súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnej výške podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a mala za to, že nejednalo sa o nepatrný neúspech žalobcu a náhradu trov konania mal súd pomerne rozdeliť podľa reálneho výsledku sporu. Súd prvej inštancie nepriznal žalobcovi úroky z omeškania v uplatnenej výške 9,05 %, ale iba vo výške 5,05 % ročne, rovnako mu nepriznal nárok na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- €, v ktorej časti žalobca nebol v konaní úspešný a naopak, žalovanej v tejto časti svedčí úspech v konaní, preto mal súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania postupovať podľa ust. § 255 ods. 2 CSP a náhradu trov konania pomerne rozdeliť, prípadne vysloviť, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Na

základe uvedeného žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal jej nárok na náhradu trov konania, alternatívne ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej citoval znenie ust. § 799 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka a uviedol, že podľa tohto ustanovenia poistné plnenie možno znížiť iba pri vedomom porušení povinností uvedených v odsekoch 1 a 2, ktoré majú podstatný vplyv na vznik poistnej udalosti alebo na zväčšenie rozsahu jej následkov, zároveň dojednania v poistných podmienkach nesmú odporovať danému ustanoveniu. Z uvedeného je zrejmé, že k naplneniu dôvodov krátenia musia byť obligatórne a kumulatívne splnené nasledujúce podmienky: 1) vedomé porušenie povinností - jedná sa o také porušenie povinností, ak ten, komu je povinnosť uložená, túto povinnosť nesplní, hoci ju poznal alebo musel poznať, a nesplnil ju napriek tomu, že ju vzhľadom na okolnosti prípadu mohol splniť. Či išlo o vedomé porušenie povinností a či v dôsledku toho nastali uvedené následky, musí preukázať poisťiteľ,

t.j. žalovaný. 2) podstatný vplyv - porušenie povinnosti malo rozhodujúci význam spomedzi príčin, ktoré spôsobili vznik poistnej udalosti a tým aj rozsah jej následkov, 3) vplyv na vznik poistnej udalosti alebo na zväčšenie rozsahu jej následkov, 4) príčinná súvislosť medzi porušením uvedených povinností a vznikom poistnej udalosti, resp. zväčšením rozsahu jej následkov. Ak žalovaný kráti poistné plnenie, jeho konanie musí mať oporu v poistných podmienkach alebo v zákone, nemôže sa jednať o svojvôľu. Žalobca poukázal na to, že jeho konaním nedošlo a ani nemohlo dôjsť k žiadnemu porušeniu jeho povinností a naplneniu skutkovej podstaty ust. § 799 OZ, ktoré by odôvodňovalo postup žalovanej, t.j. krátenie poistného plnenia a žalovaná preto postupovala v rozpore s ustanoveniami Ústavy SR a Občianskeho zákonníka. Na podporu svojej argumentácie poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu ČR (23Cdo 4166/2010, 32Odo 904/2003). K námietkam žalovanej týkajúcim sa nevykonania dôkazov žalobca citoval právny názor z uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 262/2009 a 3Cdo 50/2008, podľa ktorého „súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie účastníka konania“. Podľa rozhodnutia R 37/1993 „nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom“. Citoval ďalej znenie ust. § 187 ods. 1 a § 198 CSP a uviedol, že stále nie je zrejmé, čo sa malo preukázať predložením cenníka, ktorý ako dôkazný prostriedok navrhovala žalovaná. Vyslovil presvedčenie, že predloženie jeho cenníkov by nijak neprispelo k preukázaniu sporných skutočností, nakoľko spornou bola obvyklá výška ceny práce v danom regióne a súd prvej inštancie postupoval správne a v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku. Poukázal na čl. IX. ods. 2 písm. b) ZD pre havarijné poistenie EUOKASKO, podľa ktorého po vzniku poistnej udalosti je poisťovňa povinná hradieť primerané náklady na opravu alebo znovuzriadenie MV nasledovne: v nákladoch na prácu a lakovanie sa zohľadňuje hodinová sadzba v danom regióne pre príslušný typ a značku v opravovniach SR. Pokiaľ žalovaná citovala ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľov a zákona o cenách, k tejto námietke uviedol, že v danej veci sa nejedná o spotrebiteľský spor a ani nebola sporná ani riešená otázka, či žalobca vhodným spôsobom informoval spotrebiteľa o cene služby a v konečnom dôsledku je to pre vec absolútne irelevantné vzhľadom na to, že poškodený, resp. poistený je obchodnou spoločnosťou, a nie spotrebiteľom. K otázke špeciálneho lakovania, resp. doplnkovej výbavy MV povrchovej úpravy žalobca poukázal na to, že v ZD je ako jedna z možností doplnkovej resp. nadštandardnej výbavy uvedené špeciálne lakovanie, no nikde sa už nevysvetľuje, čo je považované za „špeciálne lakovanie“. Vyslovil presvedčenie, že metalíza ako druh povrchovej úpravy motorového vozidla nie je špeciálnym lakovaním a stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie a jeho argumentmi uvedenými v rozhodnutí, ktoré citoval. Uviedol, že k otázke, či metalíza patrí pod pojem „špeciálne lakovanie“, už existuje ustálená rozhodovacia prax, napr. Okresný súd Košice II v rozsudku č.k. 24C 408/2015 vyslovil názor, že pokiaľ takýto lak bol použitý výrobcom a teda sa nachádzal na poisťovanom MV aj v čase uzavretia poistnej zmluvy, krátenie poistného plnenia zo strany odporcu je nedôvodné a nárok navrhovateľa považoval za dôvodný v celom rozsahu. Žalobca nesúhlasil s tvrdením žalovanej, že nevykonanie ňou navrhovaných dôkazov mohlo mať vplyv na posúdenie skutkového stavu. Predložením cenníka žalobcu, prípadne aj faktúry za kúpu poškodeného MV by sa predsa nevyriešila sporná skutočnosť, a to primeranosť nákladov na opravu MV, jej obvyklosť. Žalovaná nebola schopná v konaní preukázať ňou tvrdené skutočnosti, a to že poškodené MV má špeciálne lakovanie a že cena normohodiny žalobcom účtovaná je nadhodnotená, resp. neprimeraná pre daný región, pričom sa túto svoju dôkaznú núdzu snažila preniesť na žalobcu tým spôsobom, aby mu súd uložil edičné povinnosti. Žalovaná neunesenie dôkazného bremena nazýva porušením jej práva na spravodlivý proces. Podľa názoru žalobcu ak by súd pristúpil na návrhy žalovanej na dokazovanie, uvedeným dôkazom by nedošlo k preukázaniu žiadnych skutkovo ani právne relevantných skutočností, ale mohlo by dôjsť k neprimeranému a neefektívnemu predlžovaniu sporu, v rozpore s jedným zo základných princípov sporového konania, ktorým je princíp hospodárnosti konania. Opätovne zdôraznil, že v zmysle ZD žalovanej sa mala posudzovať primeranosť/neprimeranosť ceny normohodiny za mechanickú prácu a lakovanie v danom regióne. Sporným bolo posúdenie, či vzhľadom na ZD poskytla žalovaná ako poisťovňa poistné plnenie v rozsahu nákladov v danom mieste, na uvedenie poškodeného MV do stavu bezprostredne pred poistnou udalosťou, a teda či dôvodne neuznala náklady vynaložené pri oprave poškodeného MV, resp. posúdenie tej skutočnosti, či žalobca ako servis účtoval cenu práce primeranú, resp. obvyklú pre daný región. Dané žalobca preukázal predložením cenníkov iných autoservisov v košickom regióne. Nebolo nevyhnutné preukazovať ním účtované ceny predložením jeho cenníka, nakoľko v konečnom dôsledku ceny žalobcu sú zrejmé aj z faktúr, ktoré vystavil poškodenému, resp. poistenému z poistnej udalosti. Súd prvej inštancie postupoval vecne a právne správne, keď sa zaoberal obvyklou cenou normohodiny práce v danom regióne pre príslušný

typ a značku poškodeného MV a na základe predložených dôkazov vyhodnotil túto spornú skutočnosť tak, že žalobca účtoval cenu obvyklú v danom regióne v zmysle čl. IX ods. 2 písm. b) ZD žalovanej. Bol toho názoru, že v konaní predložil dôkazy preukazujúce odôvodnenosť jeho nároku na výplatu poistného plnenia v plnej výške a súd prvej inštancie správne o nároku rozhodol. Predloženie cenníka pokladal za dôkaz nevýznamný, nadbytočný, neúčelný, ktorý by len opakovane potvrdil to, čo vyplýva z predložených a vykonaných dôkazov. Poukázal na závery súdnej praxe, ktorá sa už vysporiadala s dôvodom krátenia poistného plnenia z dôvodu opravy poškodeného MV v nezmluvnom servise, napr. rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 11C/64/2013, rozsudok Okresného súdu Námestovo č.k. 2C/21/2014, rozsudok Okresného súdu Košice II č.k. 24C/402/2015. V skutkovo a právne obdobných veciach už existuje aj početná judikatúra krajských súdov, napr. rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach č.k. 4Cob/31/2018, 2Cob/84/2018 zo dňa 27.6.2018 a 3Cob/35/2018, z ktorých citoval právny názor. Ak žalovaná predložila cenníky svojich zmluvných opravovní, ktoré majú ceny práce normohodiny nižšie, podľa žalobcu to neznamená, že je oprávnená priznať poistné plnenie v najnižšej možnej miere, keď z predložených cenníkov iných opravovní vyplýva, že žalobcom účtovaná cena práce normohodiny je primeraná a obvyklá v danom regióne, resp. zohľadňuje zvyčajnú hodinovú sadzbu v regióne. Tvrdenie žalovanej, že súd sa nezaoberal ňou predloženými dôkazmi, podľa žalobcu nie je pravdivé, lebo súd prvej inštancie sa dostatočným spôsobom vysporiadal s dôkazmi predloženými žalovanou, ako aj s jej argumentáciou v bode 28 rozsudku. K poistným podmienkam žalovanej uviedol, že tieto obsahujú nejednoznačné a zavádzajúce pojmy („špeciálne lakovanie“), ktoré môžu byť vykladané rôzne, preto pri výklade pojmov je potrebné brať do úvahy ust. § 266 ods. 4 Obchodného zákonníka a takýto nejednoznačný výraz treba vykladať v neprospech strany, ktorá tento výraz použila ako prvá. Podľa právnej teórie nejde iba o špeciálne výkladové pravidlo, ale aj o určitý druh sankcie pre toho, kto takýto výraz použil, alebo sa usiloval o jeho začlenenie do zmluvy s vedomím, že neskôr bude môcť využiť nejednoznačnosť či dvojznačnosť tohto výrazu - ide o sankciu, ktorá by mala plniť preventívnu funkciu pred porušením povinnosti formulovať zmluvu jasne a zrozumiteľne. Preto ustanovenie o špeciálnom lakovaní bez charakteristiky či výkladu tohto pojmu, nemôže byť v žiadnom prípade vykladané na ťarchu žalobcu. Aj v zmysle ustálenej judikatúry ak zmluva obsahuje neurčité pojmy a formulácie, ktoré možno vykladať rozdielne, je potrebné ich vykladať v neprospech toho, kto ich do zmluvy vložil (I. ÚS 243/07, IV. ÚS 182/01, II. ÚS 148/06). V konečnom dôsledku žalovaná ani neuviedla žiaden relevantný dôvod, prečo by mala byť metalíza považovaná za „špeciálne lakovanie“. K otázke dôkazného bremena žalobca citoval článok 8 CSP, poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Obo/52/2010 (z ktorého citoval právny názor) a mal za to, že žalovaná svoje tvrdenie, že metalíza je špeciálne lakovanie, relevantne nepreukázala a len sa snažila „prehodiť“ dôkazné bremeno na stranu žalobcu, resp. na súd vykonaním dôkazov. Rozhodovanie o tom, ktoré z dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania, za súčasného rešpektovania zásady, že ochrana subjektívnych práv účastníka konania súdom má byť rýchla a účinná. Vzhľadom na uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie zamietol návrhy žalovanej na vykonanie dôkazov, nedošlo tým k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. K rámcovým zmluvám uzavretým medzi žalovanou a ďalším subjektom žalobca uviedol, že tieto nepreukazujú obvyklú cenu, nakoľko cena dohodnutá medzi zmluvným servisom a poisťovňou je cenou umelou; tretí subjekt - poistený/poškodený nielen že nemá vplyv na takto dohodnuté ceny, ale nemá ani len vedomosť o existencii nejakých rámcových zmlúv a nie je predsa možné ovplyvňovať tento tretí subjekt - poškodeného/poisteného, resp. výšku jeho poistného plnenia na základe nejakého zmluvného úkonu medzi poisťovňou a iným zmluvným servisom. Zároveň takto umelo dohodnuté ceny nereflektujú na bežné trhové ceny, nakoľko ich účelom je len ceny umelo znížiť. Ak sa na trhu nájdú aj nižšie ceny práce, než aké má žalobca vytvorené rámcovými zmluvami, neznamená to, že poisťovateľ má priznať poistné plnenie, resp. cenu normohodiny v čo najnižšej miere, ale posudzuje sa stále adekvátnosť, primeranosť tej ktorej ceny v danom regióne. V neposlednom rade poukázal na dôvod krátenia poistného plnenia zo strany žalovanej preto, že oprava poškodeného MV bola vykonaná v „neznačkovom, nezmluvnom servise“, čo nie je legitímnym dôvodom, ako súd prvej inštancie správne uviedol vo svojom rozhodnutí a žalobca si účtoval cenu práce obvyklú v danom regióne, čo aj preukázal. Odkaz žalovanej na cenník neautorizovaného autoservisu z bratislavského regiónu žalobca považoval za irelevantný vzhľadom na ZD EUOKASKO, podľa ktorých sa zohľadňuje „hodinová sadzba v danom regióne ...“, nie v ktoromkoľvek regióne. K tvrdeniu žalovanej, že prevzal od servisného technika zoznam zmluvných opravovní žalovanej, no napriek tomu si zvolil vlastný autoservis na opravu MV, poukázal na to, že žalovaná nedoložila do konania predmetný „zoznam zmluvných servisov“ a citoval znenie ust. čl. IX. bod 4 ZD, podľa ktorého poisťovňa si vyhradzuje právo určiť opravovňu, v ktorej sa má oprava vykonať. Z uvedeného mu vyplynulo, že žalovaná poisťovňa si vo svojich zmluvných dojednaniach vymedzila právo určiť jednu opravovňu, a teda nevyužila svoje vlastné oprávnenie

určiť jednu opravovňu, keď majiteľovi vozidla predložila zoznam zmluvných opravovní. Daná situácia navodzuje dojem, kedy poisťovňa opätovne použije neurčitý termín vo svojich zmluvných dojednaniach a následne sa ho snaží vykladať účelovo vo svoj prospech, čo nie je prípustné a súladné s platným právom. V prípade, ak by žalovaná a aj iné poisťovacie subjekty uplatňovali ako sankciu voči vlastným poisteným a poškodeným z poistných udalostí to, že im nebude poskytnuté plné poistné plnenie za opravu poškodených MV, ak si túto dajú vykonať do nimi vybraného servisu, potom to môže naberáť rozsah obmedzovania hospodárskej súťaže a zdravého podnikateľského konkurenčného prostredia. I keď cieľom a úlohou poisťovní nie je udržiavať a zabezpečovať neobmedzenie hospodárskej súťaže, na no druhej strane nesmie žiadnym spôsobom zasahovať do jej funkčnosti. Takýmto konaním by žalovaná (a iné poisťovacie subjekty) mohli navodiť stav, kedy by si dávali poškodení z poistných udalostí, z dôvodu obavy, že im nebude poskytnuté plné poistné plnenie, opraviť auto len k tým servisom, ktoré poisťovňa určí, z čoho je zrejmy negatívny vplyv na konkurenčnú schopnosť daných subjektov ako opravovní. Záverom poukázal aj na nesúlad ZD EUROKASKO vytvorených žalovanou, kedy v čl. IX. bod 1 je uvedené: „Za škodu vzniknutú poistnou udalosťou podľa typu poistenia A alebo B poisťovňa poskytne poistné plnenie v rozsahu nákladov v danom mieste, na uvedenie poškodeného alebo zničeného MV do stavu bezprostredne pred poistnou udalosťou... maximálne však vo výške všeobecnej hodnoty MV v dobe bezprostredne pred poistnou udalosťou“, pričom v bode 4 daného článku si už stanovuje obmedzenia pre výplatu poistného plnenia. Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie správne rozhodol tiež o trovách konania, pokiaľ mu priznal ich náhradu v plnej miere podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, keďže je nepochybné, že žalobca mal úspech v danom spore, aj čo do priznania nároku aj výšky istiny, ako aj do priznania úrokov z omeškania. Úspech vo veci súd skúma vždy do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Citoval ust. § 10 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, tiež ust. § 7 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a uviedol, že aj pri vyčíslňovaní trov konania ako aj pri výpočte súdneho poplatku sa vychádza z istiny ako takej, nie z istiny a príslušenstva, v zmysle spravodlivého súdneho procesu je úspech vo veci potrebné posudzovať podľa objektívnych skutočností a podľa istiny, nie podľa príslušenstva pohľadávky. V tejto súvislosti citoval právny názor z rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave č.k. 4Cob/75/2018, Krajského súdu v Košiciach č.k. 4Cob/60/2017, uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 596/2017 a z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Obo/243/2007. Vzhľadom na uvedené mal žalobca za to, že žalovaná krátila poistné plnenie neodôvodnene, podľa svojej ľubovôle bez náležitého odôvodnenia, na druhej strane si však žalobca, resp. poškodený/poistený z poistnej udalosti splnil všetky povinnosti ustanovené mu právnymi normami či ZD žalovanej. Žalovaná takýmto svojím konaním dokonca popiera základný zmysel poistenia, ktorým je eliminovať alebo aspoň zmierniť negatívne následky rôznych udalostí, ktoré môžu nastať. Podstatou poistenia je prenos finančných dopadov rizika z jeho nositeľa na iný subjekt - poisťovňu. Poistenie síce nemôže ovplyvniť výskyt náhodných udalostí a vznik škôd, môže však pomôcť pri vyrovnávaní sa s ich dôsledkami. Vzhľadom na uvedené navrhol napadnutý rozsudok podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovanej ako podané včas (§ 362 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov [§ 365 ods. 1 písmen b), d), e) f) a h) CSP], s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné a rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o nároku žalobcu na náhradu trov konania je vecne správny, preto odvolací súd rozsudok v jeho napadnutej časti podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil, stotožňujúc sa v celom rozsahu aj s jeho správnymi dôvodmi.

7. Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený dňa 8.7.2020 o 10.25 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 215/2. posch., po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v súlade s ust. § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP.

8. Odvolací súd preskúmal rozsudok v jeho napadnutej vyhovujúcej časti, skutkové a právne závery i procesný postup súdu prvej inštancie v konaní v rozsahu vymedzenom odvolacími námietkami a právnymi argumentmi žalovanej uvedenými v podanom odvolaní a z hľadiska ním uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné, uplatnené odvolacie

dôvody nie sú preukázané a rozsudok v napadnutom výroku je vecne správny. Odvolací súd nezistil, že by skutkové zistenia súdu prvej inštancie boli neúplné alebo nesprávne, nezodpovedali vykonaným dôkazom alebo, aby súd pri svojom rozhodovaní opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, príp. vzal do úvahy také skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli alebo v konaní nevyšli najavo, alebo aby nesprávne interpretoval, príp. aplikoval použitý právny predpis. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vzal do úvahy iba skutočnosti preukázané vykonanými dôkazmi, pri právnom posúdení prejednávanej veci zvolil správne právne normy [ust. § 788 ods. 1, 3 a 4, § 797 ods. 1 až 3, § 798, § 799 ods. 1 až 3, § 524, § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka], ktoré aj správne interpretoval a aplikoval na zistený skutkový stav, v plnom súlade so zákonom i závermi súdnej praxe a podľa zásad vyplývajúcich z ust. § 191 a nasl. CSP vyhodnotil vykonané dôkazy a posúdil všetky zistené podstatné a právne relevantné skutkové okolnosti, pričom uviedol aj správne, dostatočné a presvedčivé dôvody svojho rozhodnutia a vyvodil zodpovedajúce právne závery o právach a povinnostiach sporových strán i správny záver o dôvodnom uplatnení nároku žalobcom proti žalovanej na zaplatenie doplatku poistného plnenia v žalovanej výške.

9. V konaní neboli odvolacím súdom zistené ani žiadne vady v zmysle ust. § 365 ods. 1 písmen b) a d) CSP, ktoré by znamenali porušenie práva strany sporu (žalovanej) na spravodlivý proces a mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

10. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami, so spôsobom právneho posúdenia prejednávanej veci súdom prvej inštancie a jeho právnymi závermi a zároveň v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP konštatuje vecnú preskúmanosť rozsudku i jeho dôvodov v celom rozsahu, na ktoré odvolací súd v podrobnostiach odkazuje.

11. Skutočnosti a argumenty žalovanej, ktoré uvádza v podanom odvolaní, nie sú opodstatnené, žalovaná ich namietala už v konaní pred súdom prvej inštancie, boli predmetom dokazovania a právneho posudzovania súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi náležite, úplne, presvedčivo a v plnom súlade so zákonom vysporiadal pri rozhodovaní vo veci a v dôvodoch napadnutého rozsudku. Odvolacie námietky žalovanej nič nemenia na vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcej časti, nespochybňujú správnosť skutkových záverov (skutkového základu rozhodnutia), hodnotenia vykonaných dôkazov alebo spôsobu právneho posúdenia prejednávanej veci súdom prvej inštancie a neodôvodňujú iné rozhodnutie o žalobe v danom spore.

12. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaná pri likvidácii poistnej udalosti zo dňa 18.1.2016 postupovala neoprávnene, pokiaľ neuznala náklady za materiál a práce vynaložené na opravu poisteného MV zn. Audi A6 EVČ: KE 025JD v plnej výške, ktoré boli poškodeným RoHab s.r.o. riadne preukázané (faktúrou servisu zo dňa 29.1.2016 spolu s kalkuláciou nákladov) a aj podľa posúdenia odvolacieho súdu ich možno pokladať za primerané, potrebné a účelne vynaložené na uvedenie poškodeného MV do pôvodného stavu (pred poistnou udalosťou), v nákladoch za prácu a lakovanie zohľadňujúce časové normy stanovené výrobcom a hodinovú sadzbu (normohodinu) opravovní v košickom regióne pre dané vozidlo zn. Audi A6 (patriace do kategórie vozidiel strednej triedy) v plnom súlade so zákonom i dohodnutými zmluvnými podmienkami v čl. IX. bod 1 a 2 ZD pre havarijné poistenie EUROKASKO tvoriacich súčasť uzatvorenej poistnej zmluvy o havarijnom poistení motorového vozidla. Postup žalovanej jednoznačne bol v rozpore so zákonom (ust. § 799 ods. 3 OZ) i so zmluvnými dojednaniami, pokiaľ znížila výplatu poistného plnenia z titulu havarijného poistenia a poistnej udalosti aj napriek tomu, že konaním žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu (poisteného), ktorému škoda vznikla, nedošlo k žiadnemu porušeniu právnej povinnosti (žalovaná porušenie právnych povinností zo strany poisteného stanovených právnymi predpismi či ZD pre havarijné poistenie v spore ani netvrdila) a podľa uzavretej poistnej zmluvy mu vznikol nárok na plnenie z poistnej udalosti v dojednanom rozsahu, t.j. primeraných nákladov potrebných a vynaložených na opravu poškodeného MV v danom mieste za účelom jeho uvedenia do pôvodného stavu bezprostredne pred poistnou udalosťou (čl. IX. body 1 a 2 ZD). Treba súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že žalobcovi, resp. jeho právnenému predchodcovi vzniklo právo na plnenie vo výške (primeraných) nákladov, ktoré preukázateľne vynaložil poškodený na opravu havarovaného MV a žalobca dôkazné bremeno v danom spore o tvrdených skutočnostiach uniesol.

13. Na potvrdenie správnosti právnych záverov súdu prvej inštancie i v súvislosti s odvolacími námietkami žalovanej týkajúcimi sa výšky poistného plnenia z titulu náhrady škody spôsobenej na poistenom MV odvolací súd pripomína, že náhrada škody, ak má plniť reparačnú (reštitučnú) funkciu, má zabezpečiť poškodenému plnú kompenzáciu spôsobenej ujmy (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo/23/2008). Pojem škody je v súdnej praxi vykladaný ako ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a reprezentuje majetkové hodnoty, ktoré bolo treba vynaložiť na uvedenie veci do pôvodného stavu (porov. R 55/1971). Skutočnou škodou na veci treba rozumieť takú ujmu, ktorá znamená zmenšenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodovou udalosťou; ak sa škoda vyjadruje porovnaním majetkového stavu poškodeného pred a po poškodení, potom aj rozsah náhrady v peniazoch musí zohľadňovať výšku prostriedkov potrebnú na obnovenie pôvodného majetkového stavu (NS ČR sp. zn. 25Cdo 601/2007).

14. Ústavný súd ČR v rozhodnutí sp.zn. II.ÚS 2221/2007 formuloval záver, podľa ktorého „výklad a aplikácia práva musí smerovať k spravodlivému výsledku. Právo musí byť predovšetkým nástrojom spravodlivosti, nie súborom právnych predpisov, ktoré sú mechanicky a formálne aplikované bez ohľadu na zmysel a účel toho ktorého záujmu chráneného príslušnou normou. Zmyslom a účelom ustanovenia, ktoré priznáva poškodenému právo na náhradu škody, je zabezpečiť, aby mu v plnej miere bola kompenzovaná majetková ujma. V každom individuálnom prípade je preto potrebné porovnať majetkový stav poškodeného pred vznikom škody a po vykonaní opravy poškodeného vozidla, pričom rozsah náhrady v peniazoch musí zohľadňovať sumu všetkých ním vynaložených prostriedkov potrebných na obnovenie prevádzkyschopnosti vozidla, teda pôvodného majetkového stavu. Zároveň s ohľadom na možný vznik bezdôvodného obohatenia v dôsledku opravy je pochopiteľne potrebné zvažovať aj účelnosť a nevyhnutnosť nákladov vynaložených na uvedenie poškodenej veci do pôvodného stavu“.

15. V rozhodnutí sp. zn. I.ÚS 1902/13 Ústavný súd ČR uviedol, že uhradenie celej ceny účelne vykonanej opravy motorového vozidla (smerujúce len k odstráneniu následkov škodovej udalosti) by malo byť pravidlom. Ak oprava smerovala len k odstráneniu následkov škodovej udalosti, nejaví sa spravodlivým, aby poškodení boli nútení doplácať na sprevádzkovanie vozidla mnohokrát značné sumy.

16. Žalovaná v danom spore nepreukázala, že právnym predchodcom žalobcu vynaložené náklady na opravu predmetného MV boli nadhodnotené, že neboli potrebné na obnovenie prevádzkyschopnosti vozidla alebo účelne vynaložené a nepreukázala existenciu zákonného alebo zmluvného dôvodu pre zníženie výplaty poistného plnenia z poistnej zmluvy z titulu poistnej udalosti. Pokiaľ ide o namietanú hodinovú sadzbu (cena normohodiny) účtovanú žalobcom za mechanické a lakovacie práce v sume 55,- € bez DPH, aj podľa posúdenia odvolacieho súdu náklady na prácu (hodinová sadzba) boli servisom, v ktorom bola oprava MV vykonaná, účtované v cene obvyklej pre daný región, porovnateľnej s trhovou cenou práce v iných autoservisoch v Košiciach poskytujúcich opravy motorových vozidiel daného typu a značky (Audi A6) a neboli zjavne neprímerané, čo žalobca predloženými listinnými dôkazmi v konaní aj preukázal. Podľa názoru odvolacieho súdu za primerané náklady na opravu nemožno pokladať zmluvné ceny dohodnuté v tzv. rámcových zmluvách o spolupráci uzatvorených žalovanou poisťovňou s partnerskými servismi, a preto tento dôkaz súd prvej inštancie správne pri svojom rozhodnutí nechal do úvahy. Zároveň poistenému nemožno uprieť právo na základe vlastného rozhodnutia si zvoliť nezávislý servis na opravu svojho MV, ktorému dôveruje a má záruku, že všetky práce budú vykonané v súlade s odporúčaniami výrobcu MV. Ak sa poškodený rozhodne realizovať opravu vozidla v „neznačkovom“ servise, nemožno iba z tohto dôvodu opravovňou riadne vyúčtované a kalkulované náklady na opravu MV (faktúrou za opravu), pokladať za neprímerané, nepotrebné na uvedenie poškodenej veci do pôvodného stavu alebo neúčelne vynaložené. Žalovaná vo svojej argumentácii v odvolaní v tejto súvislosti nedôvodne odkazuje na čl. IX. bod 4 ZD EUROKASKO (podľa znenia ktorého ak oprava nebude vykonaná v opravovni určenej poisťovňou, poisťovňa pri výpočte náhrady škody uplatní ceny platné v určenej opravovni), nakoľko toto ust. odporuje jednak ust. čl. IX. body 1 a 2 ZD i zákonu (ust. § 443 OZ), a je v rozpore tiež s účelom a samotnou podstatou poistenia majetku pre prípad jeho poškodenia alebo zničenia.

17. Súd prvej inštancie nepochybil v dôkaznom postupe a neporušil právo žalovanej na spravodlivý proces, pokiaľ nepovažoval za potrebné vykonať žalovanou navrhnuté dôkazy (označené v odvolaní), ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu nemali podstatný význam pre riešenie v konaní sporných otázok obvyklej (trhovej) ceny práce v danom regióne určenej pre opravy motorových vozidiel zn. Audi A6, či otázky „špeciálneho lakovania“, resp. povrchovej úpravy MV lakom metalíza ako nadštandardnej výbavy

- vzhľadom na skutočnosti hodnoverne preukázané z vykonaných dôkazov, ktorými bol skutkový základ pre rozhodnutie dostatočne ustálený. Dôvody, pre ktoré súd dôkazy navrhnuté žalovanou nevykonal, resp. na ne neprihliadal, súd prvej inštancie dostatočne vysvetlil v dôvodoch svojho rozhodnutia (bod 28) a správnosti jeho postupu v konaní a rozhodnutiu nemožno nič vytknúť.

18. K námietkam žalovanej týkajúcim sa spôsobu hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 204/2009 zo dňa 14.9.2011, podľa ktorého „Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p., od 1.7.2016 ust. § 191 ods. 1, 2 CSP). Súdom pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten - ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď R 42/1993)“. Občiansky procesný poriadok, ako aj Civilný sporový poriadok účinný od 1.7.2016 ukladá stranám sporu povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. O tom, ktoré z označených dôkazov vykoná, však rozhoduje súd, ktorý nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy (§ 185 ods. 1, 2 CSP). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 5/2009 z 21.5.2009, tiež 3Cdo 80/2009).

19. Vzhľadom na uvedené odvolací súd žalovanou uplatnené odvolacie dôvody v danej veci nemal preukázané a podané odvolanie posúdil ako neopodstatnené v celom rozsahu, a preto postupom podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku, ako aj v závislom výroku o trovách konania, ktorý má správny základ v plnom procesnom úspechu žalobcu v spore (ohľadne istiny, keďže uplatnené príslušenstvo nebolo samostatným predmetom konania), poukazujúc zároveň na zákonné a správne dôvody obsiahnuté v odôvodnení rozsudku, ako vecne správny potvrdil.

20. O nároku strán na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalobca mal v odvolacom konaní plný procesný úspech, preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnej žalovanej v celom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).